

Latviešu valodā izdoti arī Dinas Džeferisas romāni

- Tējas plantatora sieva, 2018
  - Safīra atraitne, 2019
-

Dinai Džeferisai piemīt īpašs talants savu romānu lappusēs burtiski atdzīvināt eksotiskas vietas, un arī šis romāns par zaudējuma sāpēm un mīlestības spēku, kura darbība norisinās nemierīgajos pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados svelmaini karstajā un saules pielietajā Birmā, nav izņēmums.

Keita Riordana, rakstniece

Aizkustinošs un daudzslāņains darbs, ko radījusi brīnišķīga rakstniece. Tajā ir gan intriģējošs noslēpums, gan brīnišķīgs mīlas stāsts, gan spožs eksotiskās Birmas portretējums, turklāt nobeigums ir patiešām maģisks.

Isabela Vulfa, rakstniece

“Pazudusī māsa” ir aizraujošs un intriģējošs romāns. Tā darbība norisinās eksotiskā, mums ne pārāk labi zināmā valstī, un sižets piesaista ar noslēpumiem un bīstamām situācijām, kādās nokļūst romāna varoņi. Lieliska lasāmviela!

Kerola Drinkvotere, rakstniece

DINAH JEFFERIES

The
Missing
Sister

DINA DŽEFERISA

Pazudusī māsa

No angļu valodas tulkojusi
Alda Vāczemniece

821.111-31

Dž 360

Dinah Jefferies

THE MISSING SISTER

Copyright © Dinah Jefferies, 2019

The author has asserted her moral rights.

All rights reserved.

Cover Design © Blacksheep (Joseph Mills)

Cover Images: © Jeff Cottenden; © Alamy; © GettyImages

Dina Džeferisa

PAZUDUSĪ MĀSA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Elga Rusmane*

Korektores *Elina Vēja, Elīna Kola*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptēja *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-646.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana

vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga

par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi

ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Alda Vāczemniece, 2021

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-9111-7

Ranguna, Birma, 1936

Bella iztaisnoja plecus, atmeta garos, zeltaini rudos matus un, sirdij satraukti sitoties, skatījās, kā kuģis vienmērīgā gaitā tuvojas Rangunas ostai. Padomā tik! Pilsēta, kur piepildās sapņi, pagaidām vēl bija tikai tālumā vīdošs noslēpumains siluets, bet, kuģim turpinot šķelt ūdeni, iezīmējās arvien skaidrāk. Satriecoši spilgti zilās debesis likās varenākas un plašākas, nekā jebkad redzēts, un jūra, kuras dzīles izskatījās tumšzilas, virspusē tik spoži spīdēja, ka Bella ūdenī gandrīz varēja saredzēt savu seju. Pat gaiss virmoja, it kā mitrumu, kas cēlās no jūras, saule būtu pārvērtusi siksīku kristālu virpuļos. Ūdens virsmu izraibināja nelielas laiviņas, kas te pavīdēja, te pazuda starp viļņiem, un Bella iesmējās, kad ķērcoši jūras putni strauji metās lejup un par kaut ko ķīlējās. Viņai pret troksni nebija nekādu iebildumu, patiesībā tas vēl pastiprināja sajūtu par kaut ko līdz sāpēm pazīstamu. Jau sen viņa bija alkusi pēc iespējas ceļot, un tagad šīs ilgas bija piepildījušās.

Ausīs dūca, Bella dziļi ievilka elpu, it kā gribēdama uzsūkt sevī katru šī pasakainā brīža sekundi, un uz mirkli pat aizvēra acis. Kad atkal tās atvēra, viņai bijībā aizrāvās elpa. Bellu bija pārsteigusi ne jau rosīgā osta ar ceļamkrāniem, tikkokiem

piekrautiem kravas kuģiem, neveikliem naftas tankkuģiem, tvaikoņiem un mazām zvejas laiviņām, kas pulcējās lielo laineru ēnā. Ne arī baltās koloniālā stila ēkas, kas pavērās skatienam. Aiz šīs ainavas virs pilsētas it kā slidēja milzīga zeltīta celtne. Jā, slidēja, it kā būtu iekārta debesīs, it kā daļa no neiedomājamas paradīzes būtu nolaidusies gandrīz līdz zemei. Zelta mirgošana kobaltzilajās debesīs Bellu bur-tiski apbūra, un viņa nespēja novērst skatienu. Vai varēja būt kaut kas vēl aizraujošāks? Bella nešaubīgi zināja, ka iemilēsies Birmā.

Taču karstums bija nomācošs: tā bija nevis sausa tveice, bet mitra svelme, kas iesūcās pat drēbēs. Tas bija neparasti, bet gan jau viņa pieradis, tāpat kā pieradis pie gaisa, kas tik stipri oda pēc sāls un deguma, ka gribējās klepot. Bella izdzirdēja saucam savu vārdu un pagriezās pret Gloriju, ar kuru bija iepazinusies ceļojuma sākumā uz kuģa klāja. Tagad šī sieviete ar sārtu platmali galvā stāvēja, atspiedusies pret margām. Bella gribēja novērsties, bet Glorija vēlreiz viņai uzsauca. Sieviete pacēla baltā cimdā tērptu roku un nāca pie viņas.

“Nu,” Bellas nomoda sapnī ielauzās Glorijas saltā balss, “ko teiksi par Švedagonas pagodu? Iespaidīga, vai ne?”

Bella palocīja galvu.

“Tā klāta ar īstu zeltu,” Glorija turpināja. “Jocīgi ļautiņi šie birmieši. Visa zeme kā piebārstīta ar svētnīcām un apzeltītām pagodām. Nav iespējams paspert ne soli, lai neuzdurtos kādam mūkam.”

“Viņiem jābūt fantastiskiem, ja jau ir radijuši kaut ko tik brīnišķīgu kā šī celtne.”

“Kā jau teicu, pagodas ir visur. Bet nu – mans šoferis gaida pie dokiem. Aizvedīšu tevi uz mūsu burvīgo viesnīcu *Strand*. No tās var redzēt upi.”

Vērojot ceļabiedres dziļi iegrimušās, tumšās acis un ādu ap tām, Bella jau ne pirmo reizi mēģināja uzminēt Glorijas vecumu. Grumbu bija diezgan daudz, bet viņa, kā mēdz teikt, bija labi saglabājusies. Drīzāk uzkrītoša nekā skaista, ar izteiktu romiešu degunu, izcilniem vaigukauliem un spīdīgiem, tumšiem matiem, kas bija saņemti elegantā mezglā pie garā kakla... bet vecums – to varēja tikai minēt. Visticamāk, krietni pāri par piecdesmit.

Glorija runāja tā, it kā šī pilsēta piederētu viņai. Sieviete ar reputāciju, kas jāsargā, un ar tai atbilstošu ārieni. Bella iedomājās, kāda šī dāma varētu izskatīties bez biezās, prasmiģi uzklātās smiņķa kārtas, rūpīgi izzīmētajām uzacīm un kinozvaigznes lūpām. Vai karstumā tas viss neizkusīs?

“Reizēm, ja gadās aizkavēties pilsētā, es pārnakšņoju viesnīcā *Strand*, arī šonakt tur palikšu, kaut gan man, protams, ir sava māja Zelta ielejā,” Glorija sacīja.

“Zelta ielejā?” Bella nespēja noslēpt ziņkārību.

“Jā, vai kaut ko zini par to?”

Bella papurināja galvu un, mirkli šaubījusies, nolēma neko vairāk neteikt. Viņa taču patiešām neko par to nezināja, vai ne? Bella vienkārši nebija gatava runāt par to ar cilvēku, kuru tik tikko pazina. “Nē. Nezinu,” viņa atbildēja. “Man tikai patika nosaukums.”

Glorija uzmeta Bellai jautājošu skatienu, un meitene atpāš, ka domas ir atgriezušās pie pagātnes notikumiem, kaut gan viņa bija apņēmusies nenodoties atmiņām. Kopš tēva nāves bija aizritējis gads, un šis laiks nebija bijis patīkams. Vienģgais darbs, ko viņa spēja atrast, bija pārdevģjas vieta kāda drauga grāmatu veikalā, bet katru nedģļu, tiklģdz pieņģca jaunģkais *The Stage* numurs, Bella cģtģgi to izpģtģja. Un tad – ak tavu prieku! – viņa pamanģja sludinģjumu, kurģ tģka meklģti dziedģtģģi, kas varģtu uzstģties Singapģras, Kolombo

un Rangunas luksusviesnīcās. Noklausīšanās notika Londonā, kur Bella, satraukti gaididama rezultātu, uzturējās divas nogurdinošas dienas.

Bella bija sagatavojusies. Viņa bija noskaidrojusi, ka Rangunā kopš 1852. gada ir valdījuši briti un ka šajā laikā tā no mazas pilsētiņas ar niedrēm apjuntām mājelēm ir izaugusi par varenu lielpilsētu ar rosīgu ostu. Un tagad viņa ir tās daļa. Kamēr Glorija norādīja uz iespaidīgiem valdības namiem, privātmājām un veikaliem, Bellai šķita, ka mašīnā valdošais karstums viņu smacē, un meitene ilgojās tikt ārā, sajust, kā ādai pieskaras gaiss. Glorijai bija taisnība. Ielās nepārtraukti varēja redzēt safrānkrāsas drānās ģērbusos mūkus, starp kuriem bija manāmas arī dažas sievietes, bet tās no galvas līdz kājām bija tērpušās gaiši rozā apģērbā.

“Mūķenes,” Glorija vienaldzīgi paskaidroja. “Budistu mūki un mūķenes. Mūķenes gan redzamas diezgan reti.”

Glorija pastāstīja, ka Strenda un kvartāls ap to bijusi pirmā teritorija, ko apbūvējuši briti, un kopā ar kvartālu Feira ielā tās bija labākās vietas biznesa izvēšanai. Bellai tas patiesībā bija vienaldzīgi. Gan jau vēlāk būs laiks visu izpētīt. Šobrīd viņa vēlējās tikai lielu glāzi auksta dzēriena un just zem kājām stingru pamatu, kas nešūpojas.

“Feira iela tev patiks,” Glorija piebilda. “Tā nosaukta pirmā Birmas pilnvarotā pārvaldnieka vārdā. Tā ved gar upi tāpat kā Strenda. Malās aug skaisti koki, un – tas ir vēl svarīgāk – tur atrodami labākie juvelieri un zīda audumu tirgotāji.”

Bella neko neteica, tikai pārvilka ar plaukstu pār pieri, kur pie matiem jau veidojās sviedru lāses.

“Klāt esam,” Glorija paziņoja, kad ceļš izbeidzās un šoferis apturēja mašīnu pie eleganta lieveņa, kuram abās pusēs krāšņi kuploja pa palmai. “Bet, apžēliņ, mums ātrāk jātiek zem ventilatora.”

No viesnīcas pēc dāmu bagāžas iznāca divi klusējoši nesēji, un, kad viņas tika līdz masīvajām stikla durvīm, šveicars ar turbānu galvā palocījās un pieturēja durvis, lai sievietes var ieiet. Vestibils ar augstajiem griestiem bija spirdzinoši vēss.

“Man ļoti patīk raudzīties uz upi, vērot, kā ūdens vizuālo starp bambusiem,” Glorija sacīja, pagriezusies pret durvīm. “Skaties!”

Bella skatījās.

“Tev droši vien būs jādzīvo vienā no mazajām pagalma puses istabiņām jaunajā piebūvē vai mansardā. Runā, ka īpašnieki varētu slēgt peldbaseinu un tā vietā uzbūvēt ēku, lai viesnīcā būtu vairāk numuru, bet pagaidām tas nav noticis, un es ceru, ka arī nenotiks.”

Glorija no krokodilādas somiņas izņēma cigaretes *Lambert and Butler* un piedāvāja tās arī Bellai.

Viņa pielika roku pie kakla. “Es nedrīkstu. Balss dēļ. Man tā jāsaudzē.”

“Protams. Kāda es esmu muļķe!” Glorija uz brīdi apklusā. “Gribu tevi brīdināt: es turētos pa gabalu no ostas un šaurajām ieliņām gar upi, īpaši pēc tumsas iestāšanās. Tur ēnainu ieliņu labirintā dzīvo ķīnieši. Staigāt tur ir ļoti riskanti.”

Glorijai noteiktā solī tuvojās neliela auguma vīrietis ar šaurām ūsiņām un sārtu seju.

“De Klementes kundze,” viņš, pakalpīgi paklanījies, sacīja ar ziemeļniecisku akcentu, ko, šķiet, centās noslēpt. “Un jūsu jaukā viešņa. Atvainojiet par uzbāzību, bet, ja jūsu pavadonei nepieciešama palīdzība, varu viņu nekavējoties pierēģistrēt.” Viņš pagriezās, lai uzsmaidītu Bellai.

“Ak nē,” Bella vēlējās steigšus kliepēt šo pārpratumu. “Es neesmu viesnīcas viešņa. Esmu māksliniece. Dziedātāja.”

Virieša žoklis sastinga, un, vairs nepievērsdams uzmanību Bellai, viņš atkal uzrunāja Gloriju: “Kā jūs noteikti zināt,

de Klementes kundze, kalpotājiem ir cita ieeja. Visu cieņu, bet man jālūdz jūsu pavadonei izmantot to.”

Glorija spēji savilka uzacis un veltīja viesnīcas darbiniekam platu, bet ledainu smaidu. “Faulera kungs, Hetonas jaunkundze nav kalpotāja. Kā māksliniecei un, ja atļausiet piebilst, arī manai draudzenei viņai ir zināmas tiesības. Sagaidu, ka tās tiks ievērotas.” Viņa apgriezās uz papēža, liekot saprast, ka saruna beigusies, un aizsoļoja pie administratora letes.

Faulers bija kļuvis vēl sarkanāks un, nikni pablencis uz Bellu, nošņāca, lai viņa seko.

“Piedodiet,” meitene nočukstēja, saprazdama, ka īsā vārdu pārmaiņa nenāks viņai par labu.

Faulers, izvedis Bellu no vestibila, apstājās un stalti izslējās. “Jūs noteikti atradīsiet veidu, kā man to atlīdzināt. Neaizmirstiet, ka esmu viesnīcas pārvaldnieka palīgs un tāpēc jums man ir jāatskaitās.”

Kamēr viņš runāja, Bella visiem spēkiem centās nomākt smaidu par vīrieša ārkārtīgi kustīgajām uzacīm. Izskatījās, ka tās kuru katru brīdi varētu pamest viņa seju un uzsākt patstāvīgu dzīvi. Taču viņa saprata, ka šis cilvēks pilnīgi noteikti nevēlētos kļūt par uzjautrināšanās objektu, tādēļ apvaldīja smieklus.

Faulers stīvi pasmaidīja. “Man pat pakausī ir acis. Mans galvenais pienākums ir visu redzēt, un es to uztveru nopietni. Jūs, ja drīkstu sacīt, neizskatāties pēc tipiskas dziedātājas.”

Bella paraustīja plecus.

“No kurienes jūs esat? No Londonas apkārtnes?”

“No Čeltenemas.”

“Tas pats vien ir. Nezinu gan, kā jūs satiksiet ar pārējām meitenēm. Vairums no viņām nāk no Īstendas Londonā. Ceru, ka neizskatāt sevi par pārāk labu šim darbam.”

Bella sarauca pieri. “Citas meitenes?”

“Dejotājas.” Viņš savilka uzacis un paskatījās uz meiteni.
“Ja sliēsiet degunu gaisā, šeit nekur tālu netiksiet.”

“Ceru, ka man izdosies te iedzīvoties,” Bella noteica, nespēdama sagaidīt, kad Faulers ies projām, un nopriecājās, kad viņš paspēra soli atpakaļ.

“Labi, nevaru atļauties tērēt laiku pļāpāšanai,” viņš noburkšķēja un, to pateicis, nogriezās ap stūri un uzveda Bellu pa šaurām kalpotāju kāpnēm augšup. Skatienam pavērās tumšs koridors ar četrām baltām durvīm. Viņš apstājās pie pirmajām. “Šī ir jūsu istaba.” Faulers sniedza Bellai atslēgu. “Jūs dzīvosiet kopā ar Rebeku.”

Kopā? Bella mazliet saduga. Bet tad viņa nosprieda, ka galu galā varbūt tas būs jauki.

Savu istabas biedreni Bella satika tikai nākamajā rītā. Iepriekšējā vakarā viņa bija gulējusi gultā un gaidījusi to atnākam, bet tad no pārguruma aizmigusi. No miega Bellu izrāva skaļa sikšana. Degdama nepacietībā sākt jauno dzīvi, viņa uzreiz piecēlās gultā sēdus un paskatījās uz logu, kur divas milzīgas mušas – vismaz Bellai šķita, ka tās ir mušas, – nikni sitās pret rūti. Neko nedomādama, viņa nometa plāno segu, nolaida kājas uz grīdas un paliecās pāri gultai, lai atvērtu logu.

Mazajā mansarda istabiņā ar dzeltenbaltām sienām bija divas šauras gultas. Viena – zem nelielā loga, kuru Bella tikko bija atvērusi, – nepārprotami bija jau aizņemta, tāpēc viņa bija gulējusi otrā. Pārējo istabas iekārtu veidoja kumode, neliels rakstāmgalds un drēbju skapis. Bet, kad Bella atvēra skapja durvis, lai iekārtu tur dažas savas drēbes, viņa redzēja, ka tas jau ir burtiski pārbāzts ar istabas biedrenes drēbēm.

Pie stūrī ierīkotās izlietnes Bella noskaloja seju un cerēja, ka gaišā āda spēcīgajā Birmas saulē nenoklāsies ar vasaraibumiem. Viņas apburošais izskats – akvamarīnzilās acis, simetriskā, ovālā seja, platā mute un taisnais deguns – meiteni izcēla starp pārējiem, un tā bija priekšrocība, kas lieti noderēja noklausīšanās laikā, kad viņa meklēja darbu. Vēl aizvien ģērbusies naktskreklā, Bella sāka ķemmēt matus, kas, iespējams, bija viņas viskrāšņākā rota, un domāja par mātes